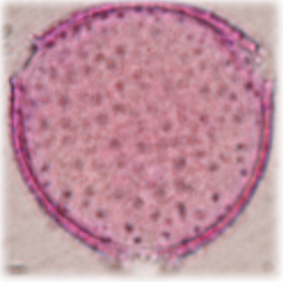
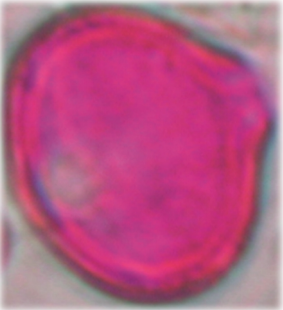
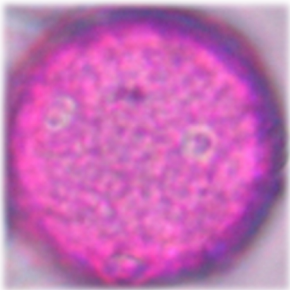
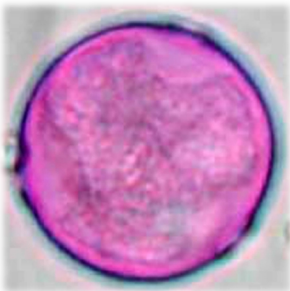

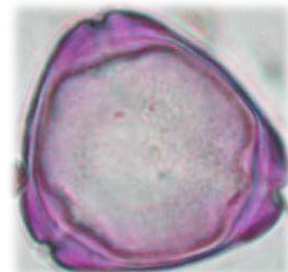
PLANTA	DESCRICIÓN	POLE
	ASTERÁCEAS A familia das asteráceas ou compostas (<i>Asteraceae</i>) inclúe a un amplo número de especies cosmopolitas. A maioría son espontáneas e habitan en pasteiros, cultivos, ambientes urbanos ou ruderais, dehesas, herbais... e algunhas son ornamentais. Florecen desde a primavera a finais de verán. Son entomófilas e no aire rexístranse concentracións baixas. Teñen escasa alerxenicidade, pero os xéneros máis citados son o crisântemo (<i>Chrysantemum</i>) e o dente de león (<i>Taraxacum</i>), que ten reactividade cruzada co xirasol (<i>Helyanthus</i>). Pole con tres aberturas combinadas.	
	CAPRIFOLIÁCEAS As caprifoliáceas (<i>Caprifoliaceae</i>) son plantas perennes e leñosas (polo menos na base), que inclúe algúns arbustos (<i>Sambucus</i>, sabugueiro) e enredadeiras (<i>Lonicera</i>, madresilva) comúns en Galicia. Alerxenicidade baixa. O seu pole é de tamaño grande e forma triangular con colpos curtos e poros grandes.	
	CASTIÑEIRO O castiñeiro (<i>Castanea</i>) é unha árbore caducifolia, lonxeva, con longos amentos de flores masculinas con algunhas femininas na súa base. Típico de zonas temperadas de influencia atlántica. Polinización mixta. Florece no verán. É causa frecuente de polinose na área mediterránea, aínda que con baixa sensibilización en proba cutánea. Ten reactividade cruzada con bidueiro, carballo e abeleira. Pole con tres aberturas combinadas.	

	CHANTAXE A chantaxe (<i>Plantago</i>) é unha planta herbácea da familia das plantagináceas, moi frecuente en pasteiros con certo grado de nitrofilia, en lugares de paso e en ambientes ruderais. Caracterízase polas súas flores en espigas con estames de longos filamentos. Anemófila. Florece desde mediados de primavera ata ben entrado o verán. Cítase xunto ás gramíneas en pacientes polisensibles. Tamén as persoas con alerxias a froitas e vexetais teñen, con maior frecuencia, sensibilidade ao pole de chantaxe. Pole con numerosos poros dispostos por todo o gran e rodeados por un anel.	
	ESTRUGAS A familia das estrugas (<i>Urticaceae</i>) inclúe a plantas cosmopolitas dos xéneros <i>Urtica</i> e <i>Parietaria</i>. O primeiro atópase en abundancia en áreas incultas, camiños, terreos baldíos algo húmidos e chans nitrificados. A <i>Parietaria</i> crece nos muros, fisuras das rocas e chans nitrificados. Ambas teñen flores pouco aparentes e son anemófilas. As estrugas teñen un amplo período de floración que abarca case todo o ano. O tipo polínico <i>Urtica</i> é mais abundante a finais do inverno, mentres que o tipo <i>Parietaria</i> rexístrase no verán. A súa capacidade alerxénica é das mais elevadas da área mediterránea, a polinose a <i>Parietaria</i> é máis frecuente nas zonas costeiras. Pole con tres poros de pequeno tamaño.	

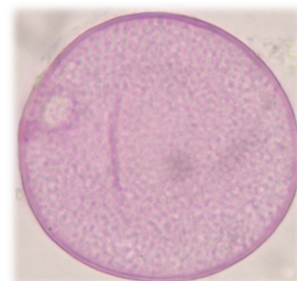
EUCALIPTO

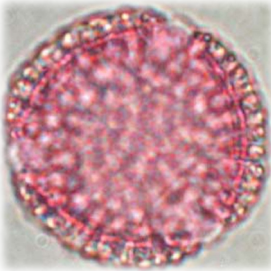
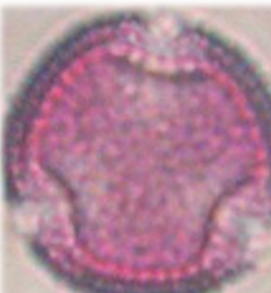
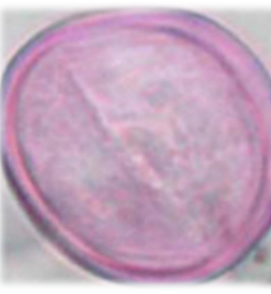
Os eucaliptos (*Eucalyptus*) son árbores oriúndas de Australia, de crecemento rápido, polo que son apreciadas en silvicultura. É un xénero pouco esixente no chan, pero ten un alto requirimento de auga. En Galicia plantáronse diversas especies para ver a súa adaptabilidade, pero a máis abundante é *Eucalyptus globulus* e en menor medida *E. camaldulensis*. A floración principal ocorre en primavera-verán. Teñen polinización mixta. Recóllense cantidades relevantes no aire en áreas onde é abundante, como nas zonas costeiras de Galicia. Citouse reactividade cruzada co pole dos mirtos, moi utilizados para facer sebes. O seu pole é de tamaño pequeno e a súa forma triangular, con colpos longos que se unen nos polos.

GRAMÍNEAS

A familia das gramíneas (*Poaceae*), con mais de 10.000 especies, está constituída por plantas cosmopolitas que viven en todo tipo de hábitats, desde o nivel do mar ata elevadas montañas, en praderías, pastos, vertedoiros, chans cultivados ou abandonados ou en bordos de camiños. Moitas especies cultivadas e algunhas ornamentais. Son anemófilas, polo que dispersan o seu pole polo aire, presentando unha estrutura floral perfectamente adaptada a este tipo de polinización, con anteras amplas sobre longos filamentos e estigmas plumosos. As especies cultivadas tamén teñen autopolinización. Os grans de pole das distintas especies desta familia son difíciles de diferenciar, xa que todas teñen un so poro, excepto na superficie que pode ser escábrida, granulada, verrugada ou finamente espinulada. O seu período de floración é moi longo, pero a maioría florecen en primavera-verán. O pole das gramíneas é un dos maiores causantes de polinose.

	LIGUSTRO Os ligustros ou alfaneiros (<i>Ligustrum</i>) son árbores ou arbustos que se usan para sebes, moi comúns en xardíns e rúas. Florecen na primavera tardía ou no inicio do verán. Son entomófilos. A súa alerxenicidade foi citada por varios investigadores. O seu pole, con gran tamaño e peso, dispérsase pouco. Presenta tres aberturas combinadas.	
	OLIVEIRA A oliveira (<i>Olea</i>) é moi característica da zona máis mediterránea de Galicia, emblemática nas proximidades das igrexas e nas últimas décadas utilizouse como ornamental. Florece na primavera tardía. Polinización mixta e tamén autopolinización. O seu pole é aeronavegante, nalgúns cidades españolas supéranse os 55.000 grans ao ano e mais de 5.000 grans ao día. Alta capacidade alerxénica, xa que é a principal causa de polinose en cidades mediterráneas onde a frecuencia de pacientes sensibles supera o 40%. Presenta reactividade cruzada con oleáceas. Pole con tres aberturas combinadas.	
	PALMEIRAS As palmeiras (<i>Palmae</i>) son utilizadas como especies ornamentais. Florecen a finais do verán. Algúns poles son aeronavegantes, aínda que se rexistran en concentracións baixas. Algunhas especies foron citadas como alerxénicas en zonas onde hai palmeiras moi abundantes. Presentan reactividade cruzada entre especies da mesma familia. Pole cunha abertura alongada que pode medir entre 20-100 micras.	

Referencias:

- Aira MJ, Jato V, Iglesias I (edit) (2005). Calidad del aire. Polen y esporas en la comunidad gallega. Xunta de Galicia, 237 pp.
- Trigo MM, Jato V, Fernández D, Galán C (edit) (2008). Atlas aeropalinológico de España. Universidad de León, 177 pp.